

рилъ кожарница и дюгенъ въ Клуцохоръ съ чираци българи. Турцитѣ му завидѣли, и, понеже взелъ чираци българи, чрезъ еснафския сждъ ги разгонили, — споредъ еснафския имъ законъ, той нѣмалъ право да предава този сузеренски занаятъ на други българи, освенъ на свои синове. Изпжденитѣ чираци, следъ като ходили по Русе и Букурещъ, се завръщатъ пакъ при Хаджи Киро да работятъ. Турцитѣ кожари отново погнали Хаджи Киро. Този пжтъ зле му се закарвали и го наклеветили предъ сжда като подозрителенъ, „*деветъ душманъ*“, понеже всички влашки комити и хайдутѣ все при него прибѣгвали. Председателя на еснафския сждъ, еснафския първомайсторъ (*устабашия*), му казалъ сонпато: „за единъ човѣкъ нѣма да отрѣжа ржцетѣ на еснафа“, т. е. не отговаря, дори, ако го убиятъ. Следъ това пакъ въ 1876 г. на два пжти билъ наклеветяванъ като комита и изкарванъ на сждъ отъ табацитѣ турци, които не могли да му простятъ, загдето отворилъ кожарница и наемалъ българи чираци; но благодарение застѣпничеството на Х. Петъръ Бояджиевъ, който, като *сандѣкъ-емине* (ковчезникъ), се ползвалъ съ влияние предъ властѣта, бивалъ оправдаванъ. При все това, насмалко щѣлъ да бжде пребитъ съ камъни отъ озлобенитѣ турци-табаци.

Хаджи Киро, като интилегентъ и народенъ човѣкъ, билъ винаги въ връзка съ народнитѣ дейци—тѣхно довѣрено лице. Чрезъ него тѣ разпространявали нелегална задгранична книжина като *Горски Пжтникъ*, *Дунавски Лебедъ* на Раковски, *Тжпанъ* и др. донасяни му отъ Тодоръ Харбовъ отъ Влашко. Заедно съ брата си Василь носѣли храна, цървули и багуртъ на Панайотъ Хитовъ за четата му въ Балкана. Въ възстанишкото време 1875—76 г. той сжщо услужвалъ на възстаницитѣ, като събиралъ помощи, разнасялъ и писмата имъ.

Като родолюбецъ и Паисиевъ ученикъ, той ималъ усѣтъ къмъ историята и отъ 1863 г. нататкъ държалъ *лѣтописъ* за по-важнитѣ събития, отъ който синъ му Симеонъ се ползвалъ за историята на г. Сливенъ. Тѣй напимѣръ, въ него, като единственъ източникъ, той намира достовѣрни сведения за странстванията на банатскитѣ българи преселци въ Сливенско презъ 1865 г., нѣкои подробности по възстанията въ 1875 и 76 година и др.

Въ 1875 г. Хаджи Киро се оженва за София Симеонова Козарова, която била като него жена на труда и съ родолюбни чувства. Отъ нея той ималъ дъщеря Мария, оженена за Стефанъ Арnaudовъ, и двама сина: Симеонъ и Георги, закърмени въ сжщия народенъ духъ, владѣещъ въ семейството. Първиятъ става историкъ на роднището си, Сливенъ, а вториятъ събира народни пѣсни. Умира жена му София, той повторно се оженва за Иордана Иванова Жинхороста, сжщо отъ родолюбно семейство — нейнитѣ двама братя, *Узунъ Георги* и *Атанасъ* — били четници въ възстанишката